

IN MEMORIAM

Почина нашият уважаван колега и добър приятел проф. д-р Евгени Александров. Понесохме тежка загуба в един критичен момент. Всички ние – преподавателите от катедра „Международно право и международни отношения“ и студентите от Правно-историческия факултет на Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград скърбим за него.

Проф. Евгени Александров напусна този живот с много безсмъртни постижения – над 120 книги, монографии, статии и безброй лекции – буквално милиони думи, мисли, наблюдения и поуки за живота в сферите на теорията, историята и психологията на външната политика, дипломатията, преговорите, прогнозирането. Не е възможно и не е необходимо да се изброяват всички тези постижения. Всички те са плод на един блестящ ум и огромен и достоен житейски опит. Има обаче нещо повече. Много повече и то не може да се изрази само с думи. Проф. Евгени Александров ни остави не само големите си постижения, но и големи планове за бъдещето. Той искаше да живее с нас, да бъде с нас, да продължи с любимите си занятия – писането и четенето. Защото имаше ГОЛЯМО СЪРЦЕ – сърце, вибриращо с радостта или страданието на ближния, на човека до него, винаги отворено да раздава и приема любов.

Любезни читателю на нашето списание /то е също е част от духовното наследство на проф. Александров/, ако искаш да разбереш някои от последните идеи и размисли, които занимаваха Евгени Александров преди неочакваната му и нелепа смърт, отдели няколко минути от ценното си време за долните кратки редове...

Проф. Александров бе разбрал, че нашият век сложи началото на ДВА МЕГА-ТРЕНДА: диалогът между цивилизациите и въздигането на индивида. Две много дълбоки исторически вълни, променящи облика на планетата и живота на всяко човешко същество в света. Зашеметяващи сили, формиращи днешния свят и бъдещето във всички сфери на живота, включително онази, която

все още наричаме „международни отношения“. Големи истини, надхвърлящи едноизмерното мислене и границите на критичния човешки разум. Истински потоци от енергия, обединяващи Вселената и изискващи диалог между цивилизациите и обединените сили на човешкия ум и човешкото сърце на земята ни... Ние успяваме само да се докоснем до този нововъзникващ дневен ред. Не ни стигат времето и силите да съберем достатъчно факти, оценки и безспорни „научни“ аргументи, да открием нови виждания и подходи. Задаваме въпроси от рода на „не до това ли се свежда крайният смисъл на глобализацията/интеграцията/мондализацията, която е колкото възвеличавана, толкова и охулвана“ или „не се ли движим в посока на всеобщо взаимопроникване и интеграция, особено на индивидуална-личностна основа, която би могла да се назове „атомокрация“ ... „къде са началото и краят на този процес“... Разбираме обаче, че следва да се започне преначертаване на дневния ни ред, преосмисляне и приспособяване на много от досегашните ни ценности, представи, концепции, подходи, политики и поведение. Чувстваме, че от тук нататък Ти и Аз, Той и Тя – с други думи, Негово Величество Човекът е съдено да се превърне в новия фокус на живота, център на гравитация и концентрация на енергията, изместващ постепенно традиционните „актьори“ в социума като държавата, нацията и т.п., включително т.нар. „гражданско общество“.

Науката и технологиите, особено информационно-комуникационните технологии, вече измениха по един драстичен начин значението на „национално-международно“, общество-индивид“, материално-духовно“, „екология-психология“, „частно-колективно“, „собственост-ползване“, „външна – вътрешна политика“, дипломатия-култура“, и т. н. В процес на усвояване е новата наука енерго-информатика. Добавете към това и мултипликационния ефект на биотехнологиите и особено непредсказуемите последствия от възникващите нано-технологии. Не може да не забележите на хоризонта нови и още по-драстични промени даже на сегашните ни „модерни“ представи за света, човешкото общество и международните отношения, даже за живота и смъртта.

Разбира се, науката и технологиите сами по себе си са неутрални оръдия. Те далеч не са единствения или главния фактор на промените в света. Начинът и целта на използването им е въпрос на човешки избор, надхвърлящ рамките на критичния разум... Безсмислено е да се отправят обвинения за начина, по който се ползват средствата на науката и технологиите, тъй като ЗНАНИЕТО няма граници и всички имаме еднакъв шанс да се възползваме от неговите плодове – стига да искаме, да можем и, разбира се, да го направим... Това би било израз на най-добрата почит към неговата памет и дело, които са в душите ни завинаги.